คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 7916/2561

พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุดโจทก์ บริษัท ป. กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2469 มาตรา 27, ป.รัษฎากร มาตรา 90/4, ป.อ. มาตรา 90, ป.วิ.อ. มาตรา 195, พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2560 มาตรา 243, ป.อ. มาตรา 3, พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2469 มาตรา 99, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 91, พ.ร.บ.ให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ. 2489 มาตรา 4, พ.ร.บ.ให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ. 2489 มาตรา 5, พ.ร.บ.ให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ. 2489 มาตรา 6, พ.ร.บ.ให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ. 2489 มาตรา 7, พ.ร.บ.ให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ. 2489 มาตรา 8, พ.ร.บ.ให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ. 2489 มาตรา 9, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 30, ป.รัษฎากร มาตรา 79/2, ป.รัษฎากร มาตรา 83/8, พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2560 มาตรา 3

ย่อ / หลักกฎหมาย

สำหรับความผิดฐานนำของเข้ามาในราชอาณาจักรโดยหลีกเลี่ยงภาษีศุลกากรตาม พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ.2469 มาตรา 27 และความผิดฐานเป็นผู้ประกอบการจดทะเบียนโดยเจตนาหลีกเลี่ยงภาษีมูลค่าเพิ่มตาม ป.รัษฎากร มาตรา 90/4 (6) นั้น ตามพฤติการณ์แห่งการกระทำของจำเลยทั้งสองในการสำแดงราคาสินค้าเป็นเท็จเพื่อนำเข้าสินค้าเป็นเหตุให้จำเลยทั้งสองชำระอากรขาเข้าและภาษีมูลค่าเพิ่มน้อยลงเป็นการกระทำที่มีเจตนามุ่งหมายเพื่อหลีกเลี่ยงการเสียอากรเป็นหลัก เพียงแต่อากรที่จำเลยทั้งสองมีหน้าที่ต้องชำระในการนำเข้าสินค้าแต่ละครั้งนั้น มีทั้งอากรขาเข้าและภาษีมูลค่าเพิ่ม ซึ่งอากรทั้งสองประเภทดังกล่าวมีฐานในการคำนวณมาจากราคาสินค้าที่จำเลยทั้งสองร่วมกันสำแดงเท็จนั่นเอง อีกทั้งสินค้าที่นำเข้าก็เป็นสินค้าจำนวนเดียวกัน การกระทำความผิดตาม พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ.2469 และการกระทำความผิดตาม ป.รัษฎากร มาตรา 90/4 (6) จึงเป็นการกระทำโดยมีเจตนาเดียวกันอันเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบทตาม ป.อ. มาตรา 90 หาได้เป็นความผิดหลายกรรมต่างกันดังที่ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยไม่ ปัญหานี้เป็นปัญหาข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน แม้ไม่มีคู่ความฝ่ายใดฎีกา ศาลฎีกาเห็นควรยกขึ้นวินิจฉัยแก้ไขให้ถูกต้องได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225ระหว่างการพิจารณาของศาลฎีกา พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ.2469 ได้ถูกยกเลิกโดย พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ.2560 โดย พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ.2560 มาตรา 243 ยังบัญญัติให้ความผิดฐานร่วมกันหลีกเลี่ยงอากรตาม พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ.2469 มาตรา 27 เป็นความผิดอยู่ ถือไม่ได้ว่า พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ.2560 ยกเลิกความผิดฐานนี้ และมาตราดังกล่าวมีระวางโทษจำคุกไม่เกินสิบปี หรือปรับเป็นเงินตั้งแต่ครึ่งเท่าแต่ไม่เกินสี่เท่าของค่าอากรที่ต้องเสียเพิ่ม หรือทั้งจำทั้งปรับ แต่โทษตาม พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ.2469 มาตรา 27 สำหรับความผิดครั้งหนึ่ง ๆ ให้ปรับเป็นเงินสี่เท่าราคาของซึ่งได้รวมค่าอากรเข้าด้วยแล้ว หรือจำคุกไม่เกินสิบปี หรือทั้งปรับทั้งจำ จึงต้องใช้โทษตาม พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ.2560 มาตรา 243 มาบังคับ อย่างไรก็ตาม ในการกำหนดโทษปรับจำเลยที่ 1 และที่ 2 ตาม พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ.2560 ดังกล่าว ก็ต้องกำหนดให้จำเลยที่ 1 และที่ 2 รับผิดในค่าปรับในลักษณะรวมกันตามบทบัญญัติ มาตรา 27 แห่ง พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ.2469 ซึ่งเป็นบทบัญญัติในส่วนที่เป็นคุณมากกว่าตาม ป.อ. มาตรา 3

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องและแก้ไขฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสองตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2469 มาตรา 27, 99 ประมวลรัษฎากร มาตรา 90/4 (6) ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83, 91 พระราชบัญญัติให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ.2489 มาตรา 4, 5, 6, 7, 8, 9 จ่ายเงินสินบนแก่ผู้นำจับตามกฎหมาย จำเลยทั้งสองให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยทั้งสองมีความผิดตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2469 มาตรา 27 ประมวลรัษฎากร มาตรา 90/4 (6) (เดิม) ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 การกระทำของจำเลยทั้งสองเป็นความผิดหลายกรรมต่างกันลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ความผิดตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2469 มาตรา 27 กระทงที่ 1 ถึง 21 ปรับจำเลยทั้งสองรวมกันสี่เท่าของราคาของรวมค่าอากรเป็นเงิน 68,581,588.08 บาท จำคุกจำเลยที่ 2 กระทงละ 6 เดือน รวม 21 กระทง เป็นจำคุก 126 เดือน ความผิดตามประมวลรัษฎากร มาตรา 90/4 (6) กระทงที่ 5 ถึง 21 ปรับจำเลยที่ 1 กระทงละ 10,000 บาท รวม 17 กระทง เป็นปรับ 170,000 บาท จำคุกจำเลยที่ 2 กระทงละ 3 เดือน รวม 17 กระทง เป็นจำคุก 51 เดือน รวมจำคุกจำเลยที่ 2 มีกำหนด 177 เดือน หากจำเลยที่ 1 ไม่ชำระค่าปรับให้บังคับตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29 หากจำเลยที่ 2 ไม่ชำระค่าปรับให้บังคับตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 (ที่แก้ไขใหม่) หากต้องกักขังแทนค่าปรับให้กักขังเกิน 1 ปีแต่ไม่เกิน 2 ปี จ่ายสินบนแก่ผู้นำจับร้อยละ 30 ของค่าปรับในความผิดตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2469 ตามพระราชบัญญัติให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ.2489 มาตรา 7 วรรคสอง และ 8 วรรคหนึ่ง นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น จำเลยทั้งสองฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า เมื่อข้อเท็จจริงฟังได้ว่าจำเลยทั้งสองหลีกเลี่ยงการเสียอากรโดยชำระอากรขาเข้าน้อยลงย่อมทำให้จำเลยทั้งสองเสียภาษีมูลค่าเพิ่มน้อยลงด้วยเพราะฐานภาษีมูลค่าเพิ่มสำหรับการนำเข้าสินค้าได้แก่มูลค่าของสินค้านำเข้าบวกด้วยอากรขาเข้าตามที่บัญญัติไว้ในประมวลรัษฎากร มาตรา 79/2 (1) ซึ่งตามประมวลรัษฎากร มาตรา 83/8 กำหนดให้ผู้นำเข้าชำระภาษีมูลค่าเพิ่มพร้อมกับการชำระอากรขาเข้า และตามมาตรา 40 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2469 ที่ใช้บังคับในขณะเกิดเหตุ กำหนดให้ผู้นำเข้าชำระอากรพร้อมการยื่นใบขนสินค้า ดังนั้น จำเลยทั้งสองจึงต้องชำระภาษีมูลค่าเพิ่มในวันยื่นใบขนสินค้าซึ่งในวันดังกล่าวจำเลยทั้งสองชำระภาษีมูลค่าเพิ่มไม่ครบถ้วนโดยมีเจตนาหลีกเลี่ยงภาษีมูลค่าเพิ่มจึงมีความผิดตามประมวลรัษฎากร มาตรา 90/4 (6) (เดิม) ดังที่ศาลอุทธรณ์วินิจฉัย ฎีกาในข้อหานี้ของจำเลยทั้งสองฟังไม่ขึ้น อย่างไรก็ดี ที่ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยว่า จำเลยทั้งสองร่วมกันกระทำความผิดฐานสำแดงราคาสินค้าเป็นเท็จ มีผลทำให้อากรที่เจ้าหน้าที่ศุลกากรเรียกเก็บน้อยกว่าที่จำเลยที่ 1 มีหน้าที่ต้องเสีย และมีผลทำให้ฐานภาษีที่ใช้ในการคำนวณภาษีมูลค่าเพิ่มลดลงไปด้วย จำเลยทั้งสองจึงมีความผิดตามประมวลรัษฎากร มาตรา 90/4 (6) อีกกรรมหนึ่งด้วยนั้น เห็นว่า สำหรับความผิดฐานนำของเข้ามาในราชอาณาจักรโดยหลีกเลี่ยงภาษีศุลกากรตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2469 มาตรา 27 และความผิดฐานเป็นผู้ประกอบการจดทะเบียนโดยเจตนาหลีกเลี่ยงภาษีมูลค่าเพิ่ม ตามประมวลรัษฎากร มาตรา 90/4 (6) ตามพฤติการณ์แห่งการกระทำของจำเลยทั้งสองในการสำแดงราคาสินค้าเป็นเท็จเพื่อนำเข้าสินค้าเป็นเหตุให้จำเลยทั้งสองชำระอากรขาเข้าและภาษีมูลค่าเพิ่มน้อยลง เป็นการกระทำที่มีเจตนามุ่งหมายเพื่อหลีกเลี่ยงการเสียอากรเป็นหลักเพียงแต่อากรที่จำเลยทั้งสองมีหน้าที่ต้องชำระในการนำเข้าสินค้า

แต่ละครั้งนั้น มีทั้งอากรขาเข้าและภาษีมูลค่าเพิ่ม ซึ่งอากรทั้งสองประเภทดังกล่าวมีฐานในการคำนวณมาจากราคาสินค้าที่จำเลยทั้งสองร่วมกันสำแดงเท็จนั่นเอง อีกทั้งสินค้าที่นำเข้าก็เป็นสินค้าจำนวนเดียวกัน การกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2469 และการกระทำความผิดตามประมวลรัษฎากร มาตรา 90/4 (6) จึงเป็นการกระทำโดยมีเจตนาเดียวกัน อันเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบทตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 หาได้เป็นความผิดหลายกรรมต่างกันตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ดังที่ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยไม่ ปัญหานี้เป็นปัญหาข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน แม้ไม่มีคู่ความฝ่ายใดฎีกา ศาลฎีกาเห็นควรยกขึ้นวินิจฉัยแก้ไขให้ถูกต้องได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225 ส่วนที่จำเลยทั้งสองฎีกาว่าความผิดตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2469 มาตรา 99 ขาดอายุความนั้น ศาลอุทธรณ์ไม่ได้ลงโทษจำเลยทั้งสองในความผิดฐานนี้ จึงไม่เป็นสาระที่ศาลฎีกาจะวินิจฉัย อนึ่ง ระหว่างการพิจารณาของศาลฎีกา มีพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2560 มาตรา 3 บัญญัติว่า "ให้ยกเลิก (1) พระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2469 และ (11) พระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ 11) พ.ศ.2490" โดยพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2560 มาตรา 243 ยังบัญญัติให้ความผิดฐานร่วมกันหลีกเลี่ยงอากรตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2469 มาตรา 27 เป็นความผิดอยู่ ถือไม่ได้ว่าพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2560 ยกเลิกความผิดฐานนี้ แต่เป็นเรื่องที่กฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำความผิดแตกต่างจากกฎหมายที่ใช้บังคับขณะที่ศาลฎีกาพิจารณาคดีอันเป็นอำนาจหน้าที่ของศาลที่จะต้องปรับใช้กฎหมายในส่วนที่เป็นคุณแก่จำเลยที่ 1 และที่ 2 ไม่ว่าในทางใด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 3 เมื่อระวางโทษในความผิดฐานร่วมกันหลีกเลี่ยงอากร ตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2560 มาตรา 243 มีระวางโทษจำคุกไม่เกินสิบปี หรือปรับเป็นเงินตั้งแต่ครึ่งเท่าแต่ไม่เกินสี่เท่าของค่าอากรที่ต้องเสียเพิ่ม หรือทั้งจำทั้งปรับ แต่โทษตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2469 มาตรา 27 สำหรับความผิดครั้งหนึ่ง ๆ ให้ปรับเป็นเงินสี่เท่าราคาของซึ่งได้รวมค่าอากรเข้าด้วยแล้ว หรือจำคุกไม่เกินสิบปี หรือทั้งปรับทั้งจำ โทษตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2560 มาตรา 243 จึงเป็นคุณมากกว่า ต้องใช้โทษตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2560 มาบังคับแก่คดี อย่างไรก็ตาม ในการกำหนดโทษปรับจำเลยที่ 1 และที่ 2 ตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2560 ดังกล่าว ก็ต้องกำหนดให้จำเลยที่ 1 และที่ 2 รับผิดในค่าปรับในลักษณะรวมกันตามบทบัญญัติมาตรา 27 แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2469 ซึ่งเป็นบทบัญญัติในส่วนที่เป็นคุณมากกว่า พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยทั้งสองมีความผิดตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2469 มาตรา 27 พระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2560 มาตรา 243 ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 ในความผิดกระทงที่ 1 ถึง 3 จำเลยทั้งสองมีความผิดตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2469 มาตรา 27 พระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2560 มาตรา 243 ประมวลรัษฎากร มาตรา 90/4 (6) ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 ในความผิดกระทงที่ 5 ถึง 21 เป็นกรรมเดียวผิดต่อกฎหมายหลายบทให้ลงโทษฐานหลีกเลี่ยงการเสียอากรโดยเจตนาจะฉ้ออากรที่ต้องเสียซึ่งเป็นบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 การกระทำของจำเลยทั้งสองเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานหลีกเลี่ยงการเสียอากรโดยเจตนาจะฉ้ออากรที่ต้องเสีย ให้ปรับจำเลยทั้งสองรวมกัน 21 กระทง รวมปรับ 905,634 บาท จำคุกจำเลยที่ 2 กระทงละ 6 เดือน รวม 20 กระทง เป็นจำคุกจำเลยที่ 2 มีกำหนด 120 เดือน ยกฟ้องจำเลยทั้งสองในความผิดฐานหลีกเลี่ยงการเสียอากร

โดยเจตนาจะฉ้ออากรที่ต้องเสียกระทงที่ 4 นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์

องค์คณะ

นิพันธ์ ช่วยสกุล · อธิคม อินทุภูติ · ยงยุทธ แสงรุ่งเรือง

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← deka.supremecourt.or.th · https://thaideka.online/deka/7916/2561